

LICIA TROISI

ÉGVILÁG

AZ ÚJ BIRODALOM

LICIA TROISI
ÉGVILÁG

AZ ÚJ BÍRODALOM

III. Könyv

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2012

Szüleimnek

*Yuo could be my unintended
Choice to live my life estended*

Muse, Unintented

RÉSZLET THEANA VARÁZSLÓNŐ TITKOS NAPLÓJÁBÓL

Félek. Nemrég összecsomagoltam a dolgaimat. A zsák az ágyamon hever. Benne vannak a könyveim, amelyekre szükségem lehet, meg a varázsláshoz szükséges üvegcsék, fiolák és egyéb eszközök. A csönd olyan mély körülöttem, hogy szinte fáj.

Különös lépésre szántam el magam. Olyanra, ami nem vall rám. Talán hibát követek el. Folwar tanítványa vagyok, az örök második Lonerin után, Theana vagyok, az udvari varázslónő. Vajon miért kelek útra? Ráadásul egy gyilkossal, aki küldetést hajt végre: meg kell ölnie Napföld királyát.

A lány alacsony termetű. Szeme sötét, akár az éjszaka, gesztenyeszín haját rövidre vágták. Nem különösen szép. Dubhe a neve. Tudom, hogy tagja volt a szektának, amely Thenaar istenünk nevében hajt végre gyilkosságokat. A Gyilkosok Testülete megtévesztette, így állította maga mellé Dubhét, ha jól értettem, átkot küldött rá. Egy pecsétről van szó, amely legaljasabb ösztöneit szabadítja fel, amelytől felszínre tör a vérszomja. Azt hazudták neki, hogy csak ők tudják meggyógyítani, ezért hálózták be. Az igazság azonban az, hogy a bőrén izzó pecsét átkát csak az a varázsló tudja megtörni, aki rásütötte. Kegyetlen sorsa van, én mégsem érzek iránta könyörüületet.

Próbálom megérteni a gondolatait, átérezni a fájdalmát, de a könyörület szikrája sincs meg bennem. Még lelkiismeret-furdalást sem érzek emiatt. Talán gonosz vagyok. Talán kegyetlen.

Az igazság az, hogy egy férfi választ el minket egymástól: Lonerin. Dubhe akkor ismerte meg, amikor még a Gyilkosok Testületében volt, ahol Lonerin a Vizek Tanácsának küldetését hajtotta végre. Az a hír járta, hogy Dohor, Napföld uralkodója titkos megállapodást kötött az eretnekekkel. Mindazonáltal nem tűnt valószínűnek, hogy egymaga képes volt leigázni Égvilág csaknem összes tartományát. Lonerin felajánlotta, hogy kémkedik a Tanácsnak. Azt mondta, ő Éj-föld szülötte, jól ismeri az ottani szokásokat, így elérte, hogy rábízzák a küldetést. Kérelmezőnek adta ki magát, egynek azon sok nyomorult közül, aki szeretett volna bekerülni a Gyilkosok Szektájába, hogy az isteni kegyelemért cserébe felajánlja az életét. Olyan jól ismerem az én Lonerinemet, hogy a szívem is összeszorul, ha arra gondolok, miért tette mindezt. Csak ketten vagyunk a Vizek Tanácsában, akik ismerik tettének valódi okát. Az anyjáért tette, aki életét áldozta a templomban, csak hogy a fia meggyógyuljon a vörös lázból. Lonerin szívében azóta él a bosszúvágy. Tudom. Elég rápillantanom, és látom a szemében.

Lonerin és Dubhe a Házban ismerkedtek meg, a Testület föld alatti birodalmában. Egyezséget kötöttek: Lonerin megpróbálja megszabadítani a lányt a pecsét átkos hatalmától, ő pedig nyomoz a férfinak. Együtt szöktek meg, amikor felfedezték, hogy az eretnekek fel akarják támasztani a Zsarnokot, Astert, aki negyven évvel korábban csaknem teljes egészében elfoglalta Égvilágot. A Testület messiásként tiszteli őt, az egyetlenként, aki képes a vérnek és halálnak azt

a birodalmát életre hívni, amelyre a szekta kezdettől fogva áhítozik. Aster lelke most az élők és a holtak világa közt lebeg a Ház egyik titkos zugában. A szekta célja az, hogy a lehető legalkalmasabb testben keltse életre; egy olyan félkobold testében, mint amilyen volt. Az egyetlen félkobold a világon jelenleg nem más, mint Nihal és Sennar gyermeke.

Nyugtalanság jár át, amikor arra gondolok, hogy Dubhe és Lonerin együtt tették meg a hosszú utat a szentélytől idáig. Vállvetve álltak ki egymás mellett, a halállal is szembeállva. Akkor kezdődött minden. Amikor Laodameában újra találkoztunk, Lonerin már másképp nézett rám. Mielőtt útra kelt, még megcsókolt. Most viszont csak Dubhe lebeg a szeme előtt.

Ha csak ennyi lett volna, talán nem okoz annyi fájdalmat. Ha Dubhe eltűnik az utazást követően, ha visszamegy a sötétség birodalmába, ahonnan jött, akkor talán össze tudom szedni magam. De nem így történt.

Amikor Lonerin elmondta a Tanácsnak amit látott, úgy döntöttek, tanácsot kérnek Sennartól, a varázslótól, aki Nihallal, a félkobolddal közösen egyszer már legyőzte Astert. A Tanács meg van róla győződve, hogy csak ő képes visszapancsolni Astert a holtak birodalmába.

Lonerin azonnal jelentkezett a küldetésre. Fáj, hogy újra kockára teszi az életét. Elszántságát látva megértettem, hogy egy szakadék választ el bennünket egymástól – örökre. Számomra ő a minden, de én az ő szemében csak egy tanulótlárs voltam... Semmi több. Egy kedves kislány, aki csupán a palota falai közt képes boldogulni.

Még rosszabb volt tudomásul venni azt, hogy Dubhe lesz az útitársa, aki azért keresi fel Sennart, hogy megszabadítsa

az átkos pecsétől. Rettenetesen tehetetlennek éreztem magam. Éreztem, hogy örökre elveszítem Lonerint, és ennek Dubhe az oka.

Mikor Ido elindult, hogy felkutassa Nihal és Sennar gyermekét, Lonerin is kilépett a kapun. Átlépte a küszöböt, és nem tudhattam, visszatér-e.

Valamit nem értek. Miért nem tudtam magam mellett tartani Lonerint? Mi az, ami Dubhében megvan, bennem pedig nincs? Értelmetlen kérdések. Vagy talán éppen ezért döntöttem úgy, hogy útra kelek?

Nem tudom, mi történt köztük az úton. Átszelték az Ismeretlen Földeket, titokzatos és homályos birodalmakon keltek át, megmenekültek a Testület által rájuk szabadított Gyilkosoktól. Lehet, hogy az átélt viszontagságok kovácsolták őket össze, de az is lehet, hogy csak áltatom magam, és más is szövődött közöttük. De ahogyan egymásra néznek, megérintik egymást, a meghittségük megrémít. Csak áltatom magam, mindig is ezt tettem. Dubhének két hónap alatt sikerült elérnie azt, amit nekem évek alatt sem.

A Tanács újra összeült. Ido elhozta Sant, Nihal és Sennar gyermekét. Ez a furcsa és nyugtalanító képességek birtokában levő fiúcska a valódi célpontja a Testületnek is. Magam is éreztem ezt, amikor először megérintettem. Akkor történt, amikor megmentettem őket. A gnómot Learco, Dohor fiának kardja sebesítette meg, miután a Testület Gyilkosának, Shervának a karmai közül sikerült kiszabadítania a kisfiút. Ő rabolta el Sennar unokáját, ölte meg a szüleit, és ragadta el az otthonából. Amikor Ido segítségére siettem, akkor használtam először papnői képességeimet. Különös érzés volt. Végre hasznosnak érezhettem magam. Félttem, a kezem

is remegett, de felemelő volt. Talán akkor kezdődött minden, ki tudja...

Mindenesetre Ido most Sant helyezi biztonságba, Lorenin pedig Sennarral együtt folytatja a küldetését, hogy megtalálja a talizmánt, az egyetlen titkos „varázstárgyat”, amely – az öreg varázsló elmondása szerint – Aster lelkét képes kiszabadítani. Ez ugyanaz a talizmán, amelyet sok-sok évvel ezelőtt Nihal is használt, hogy a Zsarnokot legyőzze.

Ez alkalommal nem várok ölbe tett kézzel. Az elhatározás félelemmel tölt el, beleremeg a kezem és a gyomrom is. Nem várhatok itt, amíg visszatér. Cselekednem kell.

Úgy határoztam, Dubhéval tartok. Sennar elmagyarázta neki, hogyan szabadulhat meg a pecsétől. Az átkot nem neki szánták, hanem Dohornak. Azokkal az iratokkal van összefüggésben, amelyeket ő maga lopott el a király megbízásából. Meg kell találnia az iratokat, vagy legalább egy részüket, és egy igencsak összetett mágikus rítus során fel kell használnia őket. Én képes vagyok véghezvinni ezt a varázslatot. Aztán Dubhe megöli Dohort. És szabad lesz.

Bármelyik varázsló meg tudná tenni, amit véghezviszek. Lonerin is. De én teszem meg.

Magam sem tudom, miért. A gondolataim fonala elvész valahol, amikor megpróbálom felidézni, mi vezetett arra, hogy segítek neki.

Semmilyen érdekem nem fűződik a megmentéséhez. A sorsa közömbös számomra. Valahol a lelkem mélyén talán még gyűlölöm is.

De fáradt vagyok. Mindig is itt éltem a palotában, és a varázserőmet sincs módom használni. Egész életemben vártam, és csak néztem, ahogy Lonerin kockára teszi az életét.

*Szerettem és csodáltam. De ő nem akart engem. Ideje ki-
mondanom, ebből elég volt. Változtatnom kell. Olyasmire
vállalkoznom, ami idegen a természetemtől, mégis azt
érezem, meg kell próbálnom.*

*Dubhéval tartok. Segítek neki megölni egy embert. Vala-
mi felfoghatatlan dologra használom a varázserőmet. Vala-
mi olyasmire, ami nem vall rám.*

*Bárcsak vissza tudnám tartani a könnyeimet! Szeretnék
nem gondolni Lonerinre, arra, ahogyan nem sokkal ezelőtt
elköszönt tőlem, a szavaira, ahogyan azt kérte, ne keljek
útra, arra a csókra, amely még most is a homlokomon ég.
Jobb, ha ő megszűnik számomra. Ő az oka annak, hogy még
mindig nem nőttem fel, hogy nem találtam meg a saját uta-
mat. Az utazás alatt el fogom felejteni. A küldetésnek szen-
telem magam, amely majd kitörli az emlékezetemből mind-
azt, amit iránta éreztem. Végül szabad leszek.*

*Holnap korán kelek. Makrat királyi palotája Napföldön
jó néhány mérföld távolságra van innen.*

ELSŐ RÉSZ

Learcót bemutatták a népnek. Apja a tömeg felé emelte a kisdedet, mire egybehangzó, elragadtatott üvöltés tört ki a népből. A királynő az ujjongó kiáltások hallatán a fülére szorította a párnáját.

Azt hittem, ez a fiú segít majd neki, hogy újra értelmet leljen az életében. Igaz, hogy erőszak gyümölcse, de mégis az ő vére. Tévedtem. Sulana megtagadja a fiát. Nem akarja sem látni, sem szoptatni.

Értem én, hogy elsőszülöttének halála olyan sebet ejtett a szívéen, amelyet nem lehet meggyógyítani. Imádnivaló gyermek volt... Az istenek mégis borzalmas sorsot szántak neki, a vörös lázat... Egyetlen szülőnek sem lenne szabad túlélnie a gyermekét. Soha.

Ma este képtelen vagyok másra gondolni, mint erre az új kis jövevényre. A szülei gyűlölik egymást, az anyja megtagadta. Vajon milyen sors vár így rá?

Újabb sötét felhők és újabb árnyak tűnnek fel a királyság felett. Átkozott légy, Dohor! Bármerre jársz, a halál ott lopotkodik a nyomodban.

RÉSZLET SIBILLA,
SULANA KIRÁLYNŐ TÁRSALKODÓNŐJÉNEK
NAPLÓJÁBÓL

DUBHE ÉS THEANA

A FALU KIHALT VOLT. A füst keserű szaga marta a torkot, és kísérteties homályba burkolt mindent. Elszenesedett állati tetemek heverték az út szélén.

Theana mozdulatlanul állt. Szemét és száját eltakarta a kezével. Könnyezett. Dubhe szánalommal és sajnálattal nézett rá. Évekkel korábban ő is így tett a háború ocsmány színjátéka láttán. A Mesterrel is akkor találkozott először. Eszébe jutott a füstből előbukkanó alakja, meglebenő köpenye. Ahogy lépett, körülötte minden mozdulatlan volt.

– Nem valami bölcs dolog itt maradni – mondta alig hallható hangon, és ösztönösen a dereka felé indult el a keze, ahol általában a törét tartotta.

A fenébe is.

A tőr nem volt a szokott helyen. Bevarrta a szoknyája alá, egy titkos zsebbe, amelyet így nem ért el.

Theana nem szólt semmit. Még mindig elborzadva szemlélte a jelenetet. Dubhe durván megragadta a karját, és igyekezett elhúzni onnan. Nem lett volna jó ötlet ebben a határ menti faluban maradni, Napföld és Tengerföld határának a közelében. Ez a vidék túlságosan közel volt ahhoz, ahol Dohor és a Vizek Tanácsa közt zajló véres csaták folytak. Dubhe pontosan tudta, mire számíthatnak, ha itt

maradnak. A háború nyomait még az ilyen isten háta mögötti helyek is magukon viselték. Veszélyes vidék volt, kiváltképp két nő számára. A tartalékaik fogyóban voltak, és neki nem volt ereje ellenkezni. Az agya ködös volt, az érzékei elszunnyadtak.

Holttestek közt cikázva próbálták minél hamarabb elhagyni ezt a pokoli helyszínt. Theana zokogva haladt, Dubhe pedig egyre szorosabban fogta a karját. Bosszantotta a gyengesége, a nőies féltékenysége.

Néhány lányira a városfaltól léptek fémes zaja csendült. Váratlanul érte őket. Le kell térniük az útról, menedéket kell találniuk, és elő kell rántania a törét. Máskor ezt vilámgyorsan meg is teszi, ám a reflexei lelassultak, a lába elgyengült, az izmai elgémberedtek. Nekidőlt egy ház falának, nehogy elessen. Közben a fejével intett Theanának, hogy maradjon csendben.

A hangok egyre közelebből hallatszottak. A kard csengetése is egyre kivehetőbbé vált. Katonák. Dubhe lélegzetét visszafojtva figyelt. Igyekezett láthatatlanná válni.

– Vajon ki járt itt? – kérdezte egy hang.

– Malga és az emberei, gondolom – felelte egy másik.

– Azt akarod mondani, hogy talán semmit sem fogunk találni?

– Mindent fölgyújtottak maguk után. Ha találtak is valamit, azt már magukkal vitték.

Dubhe hallotta a lépteket, amint elhaladtak a fal mögött. Theana minden porcikájában remegett. Sokadszorra merült fel benne a kérdés, vajon miért jött vele a lány, miért igyekezett olyan kitartóan elérni, hogy vele tarthasson? A küldetés reménytelen és kegyetlen: be kell jutniuk koruk leghatalmasabb uralkodójának az udvarába, és meg kell

ölniük őt. Mindezt azért, hogy megszabaduljon az őt sújtó átoktól. A feladat nem éppen egy Vizek Tanácsában ücsörgő varázsló növendékének való.

A katonák az ajtókat kezdték berugdosni, a néhány épen maradt házban zsákmány után kutattak. Dubhe nem sejtette, mennyien lehetnek, de gyanította, hogy sokan. Többen, mint amennyivel meg tud küzdeni.

Várd meg, amíg elmennek! Nincs más megoldás. Várj...

Amikor már úgy tűnt, hogy elég távol járnak, lassan osonni kezdett a fal mellett. Intett Theanának, hogy ő is tegyen hasonlóan. Lassan, óvatosan.

– Odanézz!

Egy felfegyverzett férfi pirosposzsgás arca jelent meg a szemük előtt. Elővenni a törét és küzdeni. Az elsőt a nyakán eltalálni, aztán lehajolni, hogy a második, mögüle érkező katona ütését kikerülje. Előhúzni a dobókéseket, aztán szabad utat engedni az eseményeknek, mint ahogy oly sokszor tette a csatában, amikor testének emlékezete cselekedett helyette, miközben a feje teljesen kiürült. Ezt kellett volna tennie. Dubhe keze ösztönösen a töre felé nyúlt, de lassan, túl lassan. Két erős kar ragadta meg hátulról. Látta, amint egy másik katona Theanát is elkapja a derekánál fogva. A lány kétségbeesetten ordított. Rúgkapált, miközben a férfi ocsmányul vigyorgott.

Ne, ne!

Ujjai az ellenség kardja felé nyújtóztak, megérintették a markolatát, majdnem sikerült megragadnia.

– Állj csak meg, te vipera! – kiáltotta a férfi, majd lefogta. Dubhe az arcán érezte a sörtől bűzlő leheletének melegét.

Megpróbált kicsusszanni a szorításból, de a teste nem engedelmeskedett. A tarkójára mért ütés szinte nem is érte vártatlanul. Minden elsötétült előtte.

Három héttel ezelőtt indultak el lóháton. Dubhe elől, Theana mögötte. Az első napokban alig szóltak egymáshoz. Akkor álltak meg, akkor ettek, amikor Dubhe úgy döntött. Kerülték egymás tekintetét. Kora reggel, amikor Dubhe már bement az erdőbe, hogy eddze a testét, Theana is felkelt, a varázslásról szóló könyvei fölé hajolt és tanult. Sennartól kapta őket, az összes formula bennük volt, megszabadítva ezzel útitársát az átok igájától. Amikor letáboroztak, mindig aggályosan és elhivatottan kezdte a pergamenek legfontosabb részeit megjelölni.

Dubhe próbálta megérteni a lányt, de egyre inkább meggyőződésévé vált, hogy annyira más, mint ő. Nem a szokásos tartózkodása mondatta ezt vele, amellyel minden emberi lény távol tartott magától, ez valami más volt. A Vizek Tanácsának legutóbbi ülésén már úgy gondolta, hogy érti őt. Theana nem volt más, mint egy fiatal varázslónő, aki semmittevésben nőtt fel, és aki sugárzó nőiességével tökéletesen illett Lonerinhez. Aztán egyszer csak a fejébe vette, hogy útra kel vele, és tessék, most itt van. Puha talpán vízhányagok sajognak a sok gyaloglástól, mégis szó nélkül tűri. Mi vihette rá, hogy egy Gyilkossal tartson, aki iránt ráadásul ellenszenvet táplál?

Néha, amikor látta a tűz fölé hajolva, félig behunyt szemmel hosszú litániáit mormolni, Dubhe Lonerinre gondolt. A közös útjukra, amely ugyanígy, a szótlanság jegyében indult. Volt bennük viszont valami közös, ami miatt egyre közelebb kerültek egymáshoz, talán túlságosan is közel. De ezzel a lánnyal ugyan mit oszthatott volna meg?

Amióta elvesztette a Mester levelét, valahol a huyék falujának a közelében, Dubhe szívében mélységes mély szakadék tátongott. Kiegettnek és egyre magányosabbnak

érezte magát. A Mester emléke túlságosan sokáig élt a szívében, ez volt az egyetlen kapocs, amely az emberiséghez kötötte. Ebben az ürességben most Lonerin csókjainak és szavainak emléke kezdett kicsírázni. Időnként zavarba ejtő, ám végtelenül édes emlékek voltak. Talán az évek múlásával ez a fájdalom is elhalványul a büntudattal együtt. Csak egy távoli, egyre halványuló emlékfoszlány marad, amely társaságot nyújt majd neki a magány pillanataiban. Ha valamit megtanult ebből az egész történetből, az az, hogy egyedül kell élnie. Nincs ember, akivel osztozni tudna a bűnei terhén, és ez alól Lonerin sem kivétel. Talán a Mesterrel megoszthatta volna, igen. De ő más utat választott.

Dubhe biztos volt benne, hogy ha sikerül megszabadulnia az átoktól, a jövője nem lesz más, mint nappalok hosszú sora, amelyeken elrejtőzik az egész világ elől. Mert a legnagyobb kérdésére – amely akkor merült fel, amikor nyolc évvel korábban akaratán kívül megölte Gornart – máig nem kapott választ.

Dubhének már az első éjszaka után feltűnt valami furcsaság. Theanának különös szokásai voltak, amelyeket titokban akart tartani. Mindig korábban feküdt le, mint Dubhe, köpenyébe burkolódzott, és úgy tett, mint aki alszik. Dubhe pontosan tudta, hogy csak mímeli az alvást, de eleinte nem akarta leleplezni a lányt. Aztán egyik éjjel mégis felülkerekedett a kíváncsisága, és a sötétben kifigyelte, mit csinál. Nem bízott benne. Talán azért, mert ugyanazt a férfit szerették.

Az éjszaka legsötétebb órájában Theana egy macska nesztelenségével és hajlékonyságával felkelt. Minden mozdulata

veleszületett kecsességről tanúskodott. Dubhe szívét irigység járta át. A férfiak biztosan nagyon érzékenek találják.

Theana bőrláncot csatolt a nyakába, egy medál lógott rajta, amelyet a markában szorított. Valami imafélét kezdett mormolni, majd ritmikusan a föld felé hajolva ringatózott. A szavak és a mozdulatok összhangja igéző táncra emlékeztetett.

Dubhét előntötte az indulat. Keze ökölbe szorult a köpenye alatt, és a ringatózó lány képét felváltotta a Gyilkosok ütemes mozgásának emlékképe a Ház gyomrában végzett szertartások alatt. Orrcimpáit megtöltötte a vér édeskés szaga, amely ott bent, a vérrel teli medencékben terjengett Thenaar szobrának lába előtt. Rekla jutott eszébe, a Méregk Gárdistája és gyűlölettől izzó szemei.

Theana éppúgy imádkozott, ahogya a többi pap, ugyanazokkal az átkozott mozdulatokkal. Szerette volna félbeszakítani a rítust, és a lány képébe kiáltani az igazságot, amit a magányban töltött évek alatt értett meg, és amit a Mester az élete árán tanított meg neki: a hit örülethez vezet, és a legjobb esetben is csak felesleges szemfényvesztés, hogy a halálfélelemtől megóvjon. De akiben benne lakozik a halál, mint ahogyan őbenne, az bátran szembenézhet a tények valóságával.

Aztán mégsem mozdult. Rájött, hogy nincs értelme el-lenségévé tenni az egyetlen embert, aki segíthet neki az átoktól megszabadulni. Kétségtelen, hogy nem voltak özszeillő páros, de efölött szemet kell hunynia, mint ahogyan eddig is tette.

Az első néhány mondat, amelyet egymással váltottak, nyers volt, kapkodó.

– Igyekezz! Hamarosan el kell tüntetnünk a csomagjainkat.

Este volt, és mindketten a tűz mellett ültek. Theana korán lefekvéshez készülődött, mint mindig. Értetlenül nézett társára.

– Miért? – kérdezte meglepetten, amit Dubhe bosszantónak érzett.

– Mert Dohor udvarába akarunk bejutni – magyarázta erőltetett nyugalommal. – Csak így tudjuk megölni, aztán megszerezni az iratokat, amelyek segítségével megtörhetjük az átkot.

Theana kissé megborzongott.

– Akkor sem értem, miért kell megszabadulnunk a holminktól...

Dubhe lehajolt a lányhoz, és a szemébe nézett.

– Azt gondolod, hogy bejuthatunk az udvarba ebben az öltözetben? Esetleg be is mutatkozhatunk a kapuban, hogy a Vizek Tanácsának varázslónője és a Testület egyik Gyilkosa vagyunk.

Theana elpirult, és lesütötte a szemét.

– Sokat kell még tanulnom... A rítus összetett, és...

– Két napod van. Amíg Shilvébe nem érünk. Ott megveszem a szükséges dolgokat az álcázásunkhoz. Shilve után elhagyjuk a nevünket és a dolgainkat. Két teljesen más ember leszünk, és elfelejtünk mindent régi önmagunkról.

Theana válasz helyett elővette a könyveit a zsákjából, gyújtott egy kis varázstüzet, és hozzálátott a tanuláshoz.

Dubhének fogalma sem volt, mi járhat a lány fejében. Dühös? Fáradt? Megbánta, hogy útra kelt vele?

Dubhe utálkozva nézte nyájas viselkedését, de nem fűzött hozzá semmit. Beburkolózott a köpenyébe, és elaludt. Azon az éjjelen nem hallotta Theanát imádkozni.

A lehető legegyszerűbb, legkevésbé feltűnő ruhákat kellett felölteniük. Találniuk kellett egy olyan kenőcsöt, amely megváltoztatja a bőrük színét, és egy olyan méregfélé, amely megöregíti a kezüket.

Dubhe észrevétlenül, hajlékony mozgással járta az alvilág utcáit. Magabiztosan haladt az őt érdeklő üzletek felé, Theana pedig a nyomában járt.

Most sem adott a varázslónőnek semmiféle magyarázatot. Fukarkodott a szavakkal és ellenséges volt. Theana egyre gyakrabban tette fel magának a kérdést: vajon milyen volt Lonerin útja ezzel a lánnyal? Vajon vele is ilyen ridegen viselkedett? De akkor miért szeretett bele? Talán csak most viselkedik így, hiszen tudja, hogy a szerelemben riválisok...

Némán figyelte, ahogyan Dubhe a szükséges dolgokat kérte, és ahogyan a mérgek boltjában a különféle növényeket és kenőcsöket pontosan megnevezte.

Volt valami hihetetlenül lenyűgöző és félelmetes ebben a hidegvérű szakértelemben. Vajon hány ember életét oltotta már ki ezen ismereteit felhasználva?

Amint kiléptek az üzletből, Dubhe félrehúzta Theanát.

– Olyan főzetet kell készítened, amelytől megnő a hajam.
– Dubhe a Testületben végrehajtott egyik rítus során áldozta fel a haját.

– Mire lesz szükséged hozzá?

Theana nagyot nyelt. Nem volt valami nagy gyakorlata az efféle varázslásokban.

– Nem is tudom, ilyet még sosem csináltam...

Dubhe továbbra is keményen nézett a lányra:

– Akkor jó, ha töröd rajta a fejed, nincs vesztegetnivaló időnk.

Az átváltoztatást éjszaka hajtották végre. Már közel voltak úti céljukhoz, ezért óvatosnak kellett lenniük. Egészen ideig erdőkben jártak, ösvényeket tapostak, és sikerült elkerülniük, hogy felderítőkel vagy zsoldosokkal találkozzanak. Most viszont el kell hagyniuk az erdő fedezékét, de nem engedhetik, hogy felismerjék őket.

Felvették az új ruhákat, és Dubhe máglyára vetette a sajátját. Minden sajnálkozás nélkül, magabiztosan cselekedett. Theana viszont tétovázott. A tunikája túlságosan is sokat jelentett számára. Égvilágban egyetlen varázsló sem viselt hasonlót, mert ő nem akármilyen varázslónő. Thenaar egyik ősi papjának a tunikája volt ez, amelyet az édesapjától kapott ajándékba.

– Na, mi lesz? – szólt rá Dubhe. Theana magához szorította a szeretett ruhadarabot.

– Nem lehetne mégis, hogy...

Dubhe kegyetlen pillantást vetett a varázslónőre.

– Nem megmondtam, hogy tökéletesen kell álcáznunk magunkat!? Ha bármi az erdőben marad, nyomot hagysz magad után.

– Nagyon sokat jelent nekem... – ellenkezett egészen elhaló hangon Theana.

– Sajnálom – szögezte le Dubhe szenvtelenül. Arcát a tűz lángja világította meg. Vonásai semmilyen érzelmet nem árultak el.

Theana lassan, mintegy kihívásként vetkőzni kezdett. A könnyeivel küszködött, amikor arra gondolt, hogy ez a ruhadarab hamarosan a tűz martaléka lesz.

Ahogy a Testület tüze porrá égette Thenaar valódi kultuszát – idézte fel apja egyik mondását. A szövet utolsó simítását is kiélvezte a bőrén. Végül nem ő, hanem Dubhe

vetette tűzbe. Theana arra az időre gondolt, amikor majd visszatér a Tanácsba, arra a másik, hasonló öltözékre, amely Folwar mester házában, a szobájában lógott. Így próbálta enyhíteni a megaláztatást. Felöltötte új ruháját, miközben megpróbált Dubhe fürkésző tekintete elől elrejtőzni. Szeme sarkából letörölte az egyetlen kicsorduló könnycseppet, aztán már készen is állt.

Visszament Dubhéhoz, aki a nemrég vásárolt füvekkel tüsténkedett a földön. Magabiztos mozdulatokkal némelyikkel az arcát, másokkal a kézfejét kente be. A hajára olyan pakolást tett, amelynek enyhe mósuszillata volt. Amikor Theanát közeledni látta, felé nyújtott egy-két üvegcsét, és így szólt:

– Tessék, ezeket kend magadra!

Ugyanazok a rideg parancsok, mintha a lány az alattvalója volna. Theana nem ült le, és nem nyúlt az üvegcsé után.

– Mire jó ez?

– A kezed túlságosan sima, nem látszol parasztlánynak. És a bőrdet sem égette soha a nap. Ettől majd megránkosodik. Ez pedig egy olyan kenőcs, amelytől a hajad színe megváltozik.

Theana nézte a kis üvegeket. Volt már rá példa, hogy elváltoztatta a külsejét. Léteztek olyan párlatok, amelyek ezt lehetővé tették. De azoknak csak néhány óráig tartott a hatásuk, és csak gyakorlás volt. Nem az apja tanította neki ezeket a praktikákat, hétköznapi varázslások voltak csupán, Folwar mester kiképzésének az eredménye. Most viszont más volt a helyzet. Most tartósan olyan külsőt kellett magára öltenie, amely nem az övé. Ez megrémítette.

Szeme sarkából figyelte Dubhét, aki kitartóan kente magára a kivonatokat. Theana reménytelenül magányosnak

érezte magát. Aztán lassan kinyújtotta a kezét, hogy elvegye az üvegcséket.

– Ez itt a kezedre való, de csak néhány percre tedd rá. Az arcodra valót viszont egész éjjel magadon kell hagyni. Ettől leszél ráncos. A hatása egy hónapig tart, de aztán újabbat kell beszerezni. A hajadat is egész éjszakára kend be!

Theana bámulta a kenőcsöket, amelyeket mindjárt a bőrére fog kenni. Jól ismerte ezeket a füveket, csak egy botanikus tudja megfelelő módon használni és adagolni azokat.

– A tarisznyámban megtalálod mindazt, amit kértél. Készítsd el a szükséges párlatot! – vetette oda szárazon Dubhe.

Theana ránézett a tarisznyára, majd megfogta és félrevonult vele. Bár közel s távol nem volt senki rajtuk kívül abban az erdőben, mégis úgy érezte, egyedül kell maradnia. Ez a tette végleg elszakítja majd azt a Theanát, aki Lonerint szerette, aki érte epekedett, miközben a varázslás mesterségét tanulta a Tanács falai között, attól az új Theanától, aki tette kész, aki keresi a saját útját, attól a nőtől, aki segíteni fog az ellenségének, hogy megöljön egy embert.

Theana mélyet sóhajtott. Feje fölött metszően kékes fényrel ragyogtak a csillagok. Aztán eltökélten az első üvegcsébe mártotta az ujját.

Másnap reggelre mindketten megváltoztak. Dubhe hosszú szőke hajjal ébredt, tincseit laza copfba kötötte. Tekintetének lágyasága, amely csillapította a fekete szemében lakozó örvényt, szemérmes mosolyra húzott ajka, ahogyan összekulcsolt kezeit az ölébe ejtette, más emberré tették.

Theana viszont elborzadva nézett végig magán. A keze megkérgesedett, a homlokát apró ráncok szántották, ahogyan oly gyakran látta a paraszttasszonyok homlokán, akiket

kimerített a föld megművelése, miközben a férjüket várták, akik háborúzni indultak. Most először vette észre, mennyire hasonlít az apjára. Bár sokszor mondták, hogy hasonlítanak, ő sosem hitte el. Eleinte sértőnek találta a hasonlítgatást, mert az apját csavargónak tartotta, aki egy rég elfeledett kultusznak szenteli magát, és akit mindenki, még a lánya is megvet. Halála előtt nem sokkal kezdett rá csodálattal tekinteni. Úgy érezte, nem is méltó hozzá. Most viszont, hogy a főzet megöregítette, apja vonásait ismerte fel a saját arcán.

Az ő nyomdokaiba lépek, mondta magában némi rémülettel. De nem volt idő ezen morfondírozni. Dubhe a háta mögött állt. Egyik kezében Theana hosszú, göndör haját, a másikban a törét tartotta.

– Mit csinálsz? – kérdezte a varázslónő, miközben félrehúzódott.

– Le kell vágnunk a hajad.

– Nem elég, hogy a színe megváltozott?

– A hajad túlságosan fényes és ápolt. Nem olyan, mint egy parasztlányé.

Theanát elöntötte a düh. Nem akarta még ezt a sértést is lenyelni.

– Erre semmi szükség – fordult határozottan Dubhe felé. Védelmeszón megfogta a haját, fájón puha volt a tapintása. Dubhe nem tűnt dühösnek, inkább elcsigázottnak, ami talán még rosszabb volt, és így felelt:

– Ez nem játék! Ha lelepleznek minket, a halál fiai vagyunk. Érted? Az átváltozásunkon múlik minden, tökéletesnek kell lennie. A Tanács varázslónője vagy, és így felismerhetnek.

– De én csak egy tanácsos tanítványa vagyok. Ugyan ki ismerhetné az arcomat? Még a nevemet sem ismeri szinte

senki – válaszolta Theana, és még erősebben szorította hajfonatát.

Dubhe nagy levegőt vett. Leeresztette a törét, és elkínzottan nézett Theanára.

– Miért jöttél velem? Nem tudtad, hogy áldozatokat kell majd hoznod? Az én megmentésem nyilván nem érdekel téged, ezt megértem. Talán gyűlölsz is, ezt is megértem. De akkor miért?

Theana az ajkába harapott. Ujjai közül lassan kicsúszott a hajköteg, megfeszített vállát leeresztette. Kerülte Dubhe tekintetét. Mély, fekete szeme olyan volt, akár egy szakadék, a mélyén örvény kavargott, amely magával ragad, és nem enged el soha többé. Talán Lonerin is ennek az örvénynek lett az áldozata.

– Biztos, hogy muszáj?

– Biztos.

Theana lassan megfordult, és a tarkóját mutatta Dubhénak.

– Akkor tedd meg!

Alig ért földet a levágott hajfonat, Dubhe elhelyezkedett Theana előtt, a fegyvereit rakta össze egy kis csomagba. Valamiért fontosnak érezte, hogy valamit megmutasson Theanának. Dobókések, nyilak és egy íj. Aztán a köntösét is összehajtogatta, amelyet abból a pénzből vett, amit első szolgálataiért kapott a Mestertől. Egész élete ott volt abban a kis csomagban.

– Ezeket nem viszem magammal – mondta Theana szemébe nézve. Mintha a megértés apró szikráját látta volna a szemében felvillanni.

Csak egy dologtól nem tudott megválni: a törétől. Meggyőzte magát, hogy erre a fegyverre szükségük lehet, és ha

jól elrejtí a szoknyája alatt egy zsebben, akkor senki nem fogja észrevenni. Az igazság azonban az volt, hogy képtelen volt megválni tőle. A Mestertől kapta. Ez volt az egyetlen tárgy, amely életben tartotta.

– Azt megtartod?

Theana kérdésében nem volt gyűlölet. Pusztá kíváncsiság érződött a hangjában, Dubhe mégis úgy érezte, rajtakapták.

– Jobb, ha van nálunk valami, amivel megvédhetjük magunkat – válaszolta röviden.

És ez igaz is volt. Jobb felkészülni a váratlan dolgokra. Az érzékei még lankadtak voltak Theana rítusától, amelyet néhány nappal korábban hajtott végre, és a varázslónő nem tudta volna megvédeni mindkettejüket.

A Szörnyeteg már az útjuk kezdetén újra felül akart kerekedni benne. Theana elővigyázatosságból hozott magával egy jó adagot abból a szerből, amelyet Lonerin készített. Tudták, hogy a küldetés hosszú lesz, és Dubhe visszaesései elkerülhetetlenek. Minden hetedik napon be kellett vennie egy adagot, hogy a mellkasát karmolászó Szörnyeteget elcsitítsa, de lassacskán rájött, hogy valami különös dolog történik vele. A szer már a második héten nem ugyanazt a hatást fejtette ki. Dubhe nem érezte jól magát, bár ezt a világ minden kincséért sem vallotta volna be Theának. Lonerin bezzeg azonnal észrevette volna, milyen állapotban van! Dubhe szinte magán érezte a férfi tekintetét, amint az arcát fürkészi, megragadja a karját és alaposan megvizsgálja. A szemében a szájalom szikrája csillog, ami Dubhét végül arra készítette, hogy elhagyja őt.

Theana viszont mintha egy külön világban élt volna. Két idegen voltak, akiket csak a véletlen sodort egymás mellé.

Ezért Dubhe úgy döntött, összeszorítja a fogát, hogy könnyt tudjon színlelni. Nem bízott a lányban, de végül meg kellett adnia magát. A tünetei súlyosbodtak. Érezte, hogy a Szörnyeteg dühe egyre növekszik a mellkasában, a keze remegett, az álmai nem szóltak másról, mint mézárólásról és vérről. Akkor úgy döntött, beszél Theanával.

– Van egy kis baj – rekedtnek, felismerhetetlennek érezte a saját hangját. A tűz mellett ültek. Theanának is biztosan feltűnt, mert furcsán nézett rá. Dubhe egy pillanatra visszasírta Lonerin túlzott gondoskodását.

Dubhe hadarva és röviden foglalta össze a helyzetet. Szégyellte magát. Életében először fordult elő, hogy valakinek felfedte a gyengeségét, és úgy érezte, szörnyű titkot oszt meg egy vadidegennel.

Theana kétségbeesetten nézett körül, amitől Dubhénak az az érzése támadt, hogy a lánynak fogalma sincs, mit tegyen.

– Nincsenek itt az eszközeim... – rebegette elhaló hangon, majd hirtelen felállt. – Várj meg itt! – tette hozzá, és eltűnt a közeli erdőben.

Hamar visszajött, kezében füveket és egy ágacska tartott, amelynek a leveleit tépkedte.

– Mutasd a karod! – szólt meglepő határozottsággal.

Dubhe szó nélkül engedelmeskedett, bár védtelennek és kiszolgáltatottnak érezte magát, mint mindig, amikor valaki megvizsgálta.

Theana hosszan nézte a pecsétet, ujjait végigfuttatta rajta, miközben halkán duruzsolni kezdett. A kis leveleket összerágta, kiköpte és a pecsétre kente. Szemét félig lehunyta, és az ággal végigsimított a szimbólumon, miközben ritmusan ingatta a fejét.

– Immunissá váltál a szerre – mondta Dubhénak, és letörölte a zöldes pépet a karjáról.

Dubhe sejtette. Már máskor is előfordult vele, még amikor a Gyilkosok Testületében élt. A Reklától kapott kenőcs is elvesztette a hatását egy idő után, és amikor megszökött, a Lonerin által készített szert kezdte használni.

– Azt reméltem, hogy Lonerin készítménye megoldja a problémát...

Theana megrázta a fejét.

– Erre a pecsétre minden szer csak időlegesen képes hatni. A rád szórt átok alól nem szabadít meg egyik sem. Ezért ez örökre így marad.

Dubhe lesütötte a szemét. Átkozottul belefáradt ebbe a történetbe. Dohorra gondolt, akinek legszívesebben abban a szent pillanatban kitekerte volna a nyakát.

– De én tudok neked segíteni.

Dubhe hirtelen felkapta a fejét.

– Olyan ősi varázslatokat használok, amelyeket Égvilágban már senki sem gyakorol. Azt hiszem, képes vagyok a pecsétet egy időre hatástalanítani, de nem egy újabb párlattal.

Dubhe döbbenetn nézte a lányt. Mióta útra keltek, volt egy olyan érzése, hogy Theana egyedül abban lesz hasznára, hogy a végső rituállal megszabadítja őt az átoktól. Nem látta igazán tette késznek, és nem is úgy nézett ki, mint egy túl nagy hatalommal rendelkező varázslónő.

– Képes vagyok a varázserőt, a mérgeket és néhány nem túl súlyos betegséget is elűzni.

– Az én pecsétemet is el tudod tüntetni?

Theana bólintott. Egészen határozottnak látszott most, hogy a varázslásról beszélt.

– Így legalább más varázsló sem fogja észrevenni, mekkora hatalom birtokában vagy. Olyan varázsaurát hordozol magaddal, hogy ebben az állapotodban egy varázsló könnyen leleplezhet!

– Ezt nem tudtad volna korábban mondani?

Dubhe hangjában némi gúny bujkálhatott, mert Theana azonnal védekezni kezdett:

– Ennek a varázslásnak is ára van. Az első néhány alkalommal a beavatkozás után az érzékeid ellankadnak.

– Ezt hogy érted?

– Zavarodott leszel és kábult. Az izmaid néhány napig nem engedelmeskednek majd a megszokott módon. Erőteljes varázslat, a tested ki fog merülni, és néhány napig rosszul érzed majd magad. Lassacskán viszont hozzászoksz, és néhány kezelés után határozottan jobban fogod érezni magad.

Dubhe nagyot sóhajtott.

– Ha a meglevő szert használom, meddig bírom?

– Egyre gyakrabban kell szedned, talán már most is öt naponta, ha nem gyakrabban. És ez egyre rosszabb lesz.

– És a te varázslatoddal?

– Minden tizenötödik napon meg kell ismételni, de talán sikerül az időközöket növelnem...

Dubhe csak pár pillanatig gondolkodott.

– Rendben van, cselekedj – mondta végül. Egyelőre nem kellett ellenségtől tartaniuk. Küldetésük ezen szakaszában a legfontosabb a tökéletes álcázás volt, nem pedig a harc. A fizikai legyengülés most még hasznára is válhat.

– Nyújtsd ki a karod!

Dubhe felfedte a pecsétet. A szimbólum színei erősebben ragyogtak, mint valaha. Érezhető volt a hő, amely belőle

áradt, és vörössé tette a bőrt körülötte. Szinte tapinthatóvá vált a Szörnyeteg jelenléte, amely lassacskán felemésztette az eszét: minden átkozott nap már-már elviselhetetlen szenvedésnek tette ki. Theana fogta az ágacskát, amellyel megvizsgálta, milyen szakaszban tart az átok. A kialvó parázsba tartotta, hogy a hegye megfeketedjen, aztán az egyik ujjával megnézte, milyen meleg.

– Kell hozzá egy kis idő. És eléggé fájni fog – figyelmeztette.

Dubhe megengedett magának egy gúnyos mosolyt. Mit tudhat ez a lány a fájdalomról? Soha nem sebesült meg, és nem hordozott magán ilyen rettenetes átkot.

Theana szenvtelen tekintettel közelebb hajolt hozzá. Dubhe azon töprengett, vajon nem érez-e egy kis elégtételt, amiért ilyen fájdalmat okoz neki.

– Csukd be a szemed, és összpontosíts magadra! Az átok nem adja magát könnyen, egy időre megbénulsz. Nem fogsz majd tudni mozdulni. Kellemetlen lesz.

Theana szeméből Dubhe szilárd meggyőződést olvasott ki, ami őszintén meglepte. Végül becsukta a szemét, és felkészült a legrosszabbra.

Theana lassú litániába kezdett, akárcsak éjszakai imádkozásai alkalmával, amikor azt hitte, senki nem látja. Aztán hirtelen megmerevedtek a karizmai.

Néhány perc múlva a bőréhez érintette a vesszőt, és jeleket kezdett írni Dubhe testére. Érthetetlen írásjelek voltak, sűrű egymásutánban, amelyek a koromnak köszönhetően kirajzolódtak a bőrén.

Behunyta szemmel, gyorsan írt, mintha csukott szemhéja mögött a varázserejének köszönhetően képzeletbeli fénycsíkokat követett volna. Mindig így tette, amikor varázsol. A testeket fénylő vonalak kuszaságának látta, amelyek

energiafolyamokat és testnedveket szállítanak. Olyan volt, mintha fellebbentette volna a világ bőrét, és felfedte volna a titkait. Apja tanította meg ezt neki, ezt a varázserőt adományozta Theana az igaz papjainak.

Dubhe kíváncsian kinyitotta az egyik szemét. Nem hallott mást, csak a lány halk zsolozsmázását, amely lassan elbódította. A karját ellepték a titokzatos írásjelek, de Theana még nem fejezte be. Dubhe minden újabb szimbólum megrajzolása után érezte, ahogy fogy az ereje, és a Szörnyeteg felháborodva mocorogni kezd benne. Az izmai lassan elernyedtek, olyannyira, hogy le kellett feküdnie a földre. Theana fölé hajolt, hogy segítsen neki, de egy pillanatra sem engedte el a karját.

Aztán hirtelen felemelte az íróeszközül használt ágat Dubhe karjáról, és nagy levegőt vett. Dubhe erőtlenül hevert a földön. Nem volt hozzászokva, hogy elveszíti az uralmat a saját teste fölött. Ez az új tapasztalás megrémítette. A mellkasa heves hullámozásba kezdett.

– Mindjárt végzek – szólta Theana. Dubhe úgy hallotta a lány hangját, mintha távolról jönne.

Kábult volt. Érezte, hogy a varázslónő újra végigfuttatja az ágacska végét a vonalakon, és mindegyiknél egy-egy szót duruzsol egy számára ismeretlen nyelven, amelyet a benne lakó Szörnyeteg nagyon is jól ismert.

A fohász minden egyes szavánál egyre élesebbre fente a körmét, és készen állt a támadásra. A halál utáni vágy elhatalmasodott Dubhén, és hogy leküzdje, a korábban elkövetett vérengzéseit idézte fel: a katonákat látta, akiket az erdőben gyilkolt le, amikor először jelentkeztek a pecsét tünetei, aztán Reklát, akinek a nyakát ragadta meg és ropantotta össze, végül Filla halála is megjelent szemei előtt.

De minden hiába. A borzalmak felidézése nem tompította a testében tomboló fenevad vérszomjas kedvét. Orrcimpái kitágultak, érezte a vér hívogató szagát...

Az agya majd szétrobbant, a Szörnyeteg fülsiketítő üvöltése visszhangzott benne. Teste rángott, vonaglott, a végtagjait úgy dobálta, mintha nem is emberi lény, hanem egy szörnyszülött lenne. Dubhét rettenetes, ősi félelem ragadta magával. Tudta, hogy olyan mély szakadékba zuhanhat, amelyből sosem szabadul ki, tudta, hogy elveszett, hogy elég egyetlen marás, és a tudata végleg megsemmisülhet. Bár az átkot már régóta viselte, csak most szembesült vele, hogy milyen vég vár rá, milyen véget szánt neki Dohor és Yeshol.

Theana rendületlenül a helyén maradt, nem engedte át magát a félelemnek a vadul rángatózó test láttán, még az átváltozása sem kavarta fel.

Ezt a lényt szereted, Lonerin? Ezt az átokkal sújtott, sötét lelkű Szörnyeteget? Amint a gondolat átfutott az agyán, már el is szégyellte magát. A szertartásra kellett összpontosítania, mert ha nem figyel, bármelyik pillanatban kicsúszhat a kezéből az irányítás. Újra behunyta a szemét, és kimondta a rítus befejező szavát. Az írásjelek egy csapásra eltűntek Dubhe karjáról, a pecsét pedig szinte kifehéredett.

Dubhe érezte, hogy a Szörnyeteg visszavonul, mintha az agya jó mélyen magába szippantotta volna. Újra úrrá lett a testén, amely elnehezült és sajgott. A levegővétel is erőfeszítésbe került, miközben az oldalára fordult, és keservesen elkezdett köhögni. De újra önmaga volt.

Theana mozdulatlanul figyelte társát. Őt is megviselte a szertartás. Figyelte Dubhét, aki megpróbált felülni. Azon gondolkodott, vajon mi készítette arra, hogy segítsen a vetélytársán, kereste azt az elszántságot, amely erre ösztökélte.

Nem találta. Letörölte homlokáról az izzadságcseppeket, és lefekvéshez készülődött.

Dubhe nem gondolta, hogy a rítus így ki fogja meríteni. Nemcsak a teste hagyta cserben, de az agya is. Míg idáig ő vezette a küldetést, ő szabta meg az utazás idejét és módját, most olyan gyenge és zavarodott volt, hogy teljesen Theanára kellett hagyatkoznia.

– Miért nem figyelmeztettél, hogy az ítélőképességemet is elveszítem a szertarás alatt? – fakadt ki dühösen.

Theana büntudattal nézett rá.

– A rítus nem mindenkinél ugyanazt a hatást váltja ki. És a karodon levő pecsét is befolyásolja...

Dubhe meg sem hallotta a kifogásokat. Aggasztotta, hogy a rítus észbeli képességeit is csorbítja.

Joggal, mert amikor a határvidékre értek, és Theana meg akart pihenni abban a faluban, nem volt ereje ellentmondani. Egyébként másként döntött volna. Pontosan tudta, hogy két nőnek soha nem szabad olyan vidéken járkálnia, amelyet katonák fosztogatnak. A zsoldosok másra sem várnak. Dubhe tisztánlátása viszont csorbát szenvedett, képtelen volt dönteni, éppen úgy, mint amikor a katona a fal mögött meglepte, és foglyul ejtette.

DOHOR HADSEREGE

DUBHE HALLOTTA a fegyverek csörgését és a harsányan röhögő, hangoskodó katonákat.

A feje sajgott, de más is nyomasztotta. Még mindig zavart volt az elméje. Nem fogta fel rögtön, mi is történt velük.

Arcát nyomta a nedves szalma. Amikor kinyitotta a szemét, első pillantása egy zsineggel szorosan összekötözött lábra esett.

Megrázta a fejét, hátha kitisztul valamelyest. A fejbe kólintásra túlságosan is tisztán emlékezett. A karján lüktetett a pecsét. *A fenébe is...*

– Jól vagy?

Az aggodalommal teli hang irányába fordult, és meglátta a lány arcát. Kis időbe telt, amíg felismerte. Theana volt az, az átváltoztatott varázslónő. Az emlékképek lassacskán visszatértek és összekapcsolódtak, mint a láncszemek.

Dubhe elcsigázottan igent intett a fejével.

– Segíts felülni! – fordult Theanához.

A lány odavonszolta magát Dubhéhoz, és összekötözött kezével erősen megragadta. Nagy nehezen sikerült felsegítenie. Theana sápadt volt és kimerült. Mereven nézett Dubhe arcába. Mintha várt volna valamire. Dubhe körül nézett. Egy szalmával felszórt, rácscsal körülvelt szekéren ültek. Csak ők ketten voltak rajta meg néhány hordó.

Megfordult, hogy szemügyre vegye, mi van körülöttük. Hányingerrel küszködött. Mindenütt katonákat látott. Kezdeti visszatérni az emlékezete.

– Jó darabig nem voltál magadnál. Megpróbáltam ellenállni, de erősebbek voltak. Aztán én is elvesztettem az eszméletemet. Mire észhez tértem, már megkötöztek, és mozdulni sem tudtam. Hiába próbáltam kiszabadulni...

Theana halkán és gyorsan beszélt, közben riadtan jobbra-balra pillantott.

– Maradj csendben! – szólt rá Dubhe.

Egy táborhely kellős közepén voltak. Körülöttük vagy tucatnyi kopott, valamikor fehér sátor állt és egy nagyobb pavilon, amelyben foglyokat tartottak. Néhány katona felalá járkált, mások a sátrak előtt ücsörögtek és beszélgettek. Dubhének nem telt sok időbe, hogy rájöjjön: Dohor seregének a táborában vannak.

– Mennyi ideje történt? – kérdezte izgatottan.

– Tegnap délután.

Dubhe az égre emelte a tekintetét. Jókora ütés érhetette a tarkóját, ha tegnap délután óta nem ébredt fel. Megpróbálta kitapogatni a törét, de a kezével nem tudott odáig lenyúlni. A kötél nem engedte. Megtapogatta az izmait. Még mindig nem nyerte vissza a korábbi erőnlétét, de már jobban volt. Térdét felhúzta a mellkasáig, a vállát hátratólta, és egy mozdulattal előrehúzta összekötött kezét.

Theana elképedve bámulta a mutatóványt.

– Ezt meg hogy csináltad?

– Edzés kérdése az egész – válaszolta Dubhe –, a Testületben megtanítyák az embert egyre-másra.

Nem először jutott eszébe Sherva, a szekta egyik Gárdistája, akinek hálás lehetett, hogy ilyen hajlékonyságra tett szert.

Keze rögtön a tört kereste. A helyén volt.

– Megmotoztak minket? – kérdezte Dubhe.

– Nem tudom. Mondtam, hogy én sem voltam magamnál egy ideig – válaszolta Theana, akinek még mindig remegett a hangja a félelemtől. – Minél előbb ki kell szabadulnunk innen – motyogta.

– Nem ez lesz az első dolgunk! Nyugodj meg!

– De hát a küldetést véghez kell vinnünk! – kiáltott fel izgatottan a varázslónő.

– Csitt! – intette csendre útitársát Dubhe, és kezét a szájára tapasztotta. – A küldetés része ez is. Nem fedhetjük fel valódi lényünket. Te és én most Sanne és Lea vagyunk. Két parasztlány, akik ott laknak, ahonnan elraboltak minket. A csata elől menekültünk a közeli istállóba, és amikor elült a fegyvercsörgés, kimerészkedtünk a szabad ég alá, hogy hazamenjünk. Érted?

Theana bólintott.

A szekér rácszott ajtaja ebben a pillanatban kinyílt, és valaki bekiáltott:

– Kifelé! Gyorsan!

Két katona állt előttük: egy fiatalabb sovány és egy idősebb, erős testalkatú, aki az imént rájuk ripakodott. Theana a férfi hangjától összerezzent. Dubhe nem próbálta megnyugtatni. A rémület teljesen indokolt volt, az álöltözethez illő. Ezért Dubhe is igyekezett úgy tenni, mint aki fél. A katona megragadta a karját és kiráncigálta. Dubhe tántorogva kiszállt. A jelenet túlságosan is élethűre sikeredett, mert valóban erőtlennek érezte magát.

– Szóval szökésen töritek a fejeteket, igaz? – szólította meg a katona, aki látta, hogy sikerült kiszabadítania a kezét. Dubhe nem válaszolt, csak igyekezett még kétségbeesettebb

képet vágni. Társa, az álöltözetbe bújt varázslónő szemmel láthatóan remegett a félelemtől. Nem kellett tettetnie magát.

A katona kettejük közé állt. Kihúzta a kardját, és Dubhe arcához nyomta az élet.

– Ha még egyszer megpróbálsz meghalsz – sziszegte a lány szemébe nézve. A penge már a torkának feszült, és Dubhe tudta, hogy ennek a fele sem tréfa.

Theana a jelenet láttán üvöltöni kezdett, mire a másik, vékonyabb katona megragadta és erősen megrázta.

– Viselkedj rendesen – suttogta a lány fülébe, mintha egy állatot idomítana. – Különbö meggondoljuk magunkat!

Eztán a két katona elindult a foglyokkal a sűrű növényzetben kitaposott ösvényen. Dubhe megragadta az alkalmat, hogy alaposabban körülnézzen. A táj ismerős volt. Tengerföld jellegzetes sós, jódos illatát a mósusz és a fű illata váltotta fel. Bár az erdőnek semmi különös ismertetőjele nem volt, Dubhe mégis pontosan tudta, hol járnak. Napföldön, a szülőföldjén. Otthon érezte magát. Nem lehettek messze a határtól. Dohor birodalma felé haladtak.

Egy kis patakhoz értek. Theana fogai hangosan kocogtak. Reszketett. Dubhe kezét a tőre közelében tartotta, és bár még mindig zsibbadt volt a lekötözéstől, készen állt arra, hogy előrántsza, ha kell.

– Mossátok meg az arcotokat és igyatok – szólt az idősebbik zsoldos. Ha így néztek ki, a kutya nem akar majd megvenni titeket.

Dubhe már indult is volna a vízhez, de a katona a hajánál fogva megragadta, és a lány arcába sziszegte:

– Meg ne próbáljátok még egyszer! Világos?!

Gonosz vigyor ült a képén. Dubhe szeméből könny csordult ki, amitől lazított a szorításon, de a haját nem engedte el. Fejét durván a vízbe nyomta.

A patak hűsítő, lágy vize jó hatással volt a lányra. Mindig így volt ez, amikor dolga végeztével megmártózott az odúja melletti tóban. A jól bevált szertartás megtette a magáét. Mintha csak köd szállt volna fel a fejéből, kitisztultak a gondolatai. A teste is felfrissült, bár még nem nyerte vissza eredeti rugalmasságát.

Annyit ivott, amennyit csak bírt. Kiszáradt a torka. A tarkóján is végigfolyatta a hús, gyógyító vizet, épp ott, ahol az ütést kapta.

A katona ekkor erőszakkal kirántotta a lány fejét a vízből:
– Elég volt! Indulnunk kell! – kiáltott rá és már lökte is tovább.

Theana látta őket, amint eltávolodnak a pataktól. Vajon miért mennek külön? Theana tudta, hogy ha elválasztják Dubhétől, neki vége.

– Neee – kiáltott kétségbeesetten –, ne szakítsatok el bennünket egymástól!

Dubhe tudta, hogy ha ez így megy tovább, Theana kiborul, és nem tud uralkodni magán. Ha véletlenül a nevén szólítja, mindennek vége. Ezért aztán ő is ordítózni kezdett:

– Lea! Lea!

Amint az várható volt, a jelenetért alapos fejbe kólintás volt a jutalom. Az ütéstől elesett. Épp csak le tudta tenni a kezét maga elé, hogy ne arccal csapódjon a földre.

– Fejezd be az ordítózást! Senki sem akar benneteket szétválasztani – torkolta le a katona.

Dubhe megpróbálta felemelni a fejét, de a fájdalom olyan erősen belenyilallt, hogy félbehagyta a mozdulatot.

Szemével Theanaát kereste, hogy pillantásával biztosítsa a lányt: nem fogja őt magára hagyni. Testi épségük pedig mindennél fontosabb volt ebben a helyzetben, hiszen a küldetést végre kell hajtaniuk.

Theana kicsit megnyugodott.

– Te is igyekezz! – szólt rá az idősebb a fiatalabb katonára, miközben jókorát rántott Dubhén. – Nem akarom a siránkozásukat hallgatni egész álló nap.

Ezt hallva a fiatal katona gúnyosan felnevetett, és nagyot taszított Theanán. Dubhe alig tudott lépni, olyan kábult volt, de egyetlen panaszhang sem hagyta el a száját.

– Hamarosan megszabadulunk tőletek, és akkor majd mást boldogítotok a nyavalygásaitokkal! – vetette oda az idősebb katona.

– Hova visztek bennünket? – kérdezte Dubhe.

– Oda, ahol majd szép fényes aranypénzeket kapunk értektek cserébe – nevetett fel a férfi –, a rabszolgapiacra, Selvába.

A tálban valami barnás lötty volt, a tetején pedig száraz fekete kenyér úszkált. Theana hiába könyörgött, hogy oldozzák el a kezét, csak gúnyos röhögés jött válaszul.

– Gyerünk, egyél! – hangzott a parancs.

Az edény előtte volt ugyan, de Theana nem akart letérdelni és úgy enni, mint egy kutya. Érezte, hogy a megaláztatás könnyeket csal a szemébe. Dubhe eleinte némán nézte a jelenetet, aztán lassan letérdelt, és fejét a tálba dugva enni kezdett.

– Látom, gyorsan tanulsz! – mondta a katona, és a társával együtt jót nevetett a tréfán.

Aztán Theana is követte Dubhe példáját.

Amikor a csapat már eleget szórakozott rajtuk, visszavitték őket a rácsos szekérre. Az este leszállóban volt,

közeledett az éjszaka. A két nő kezét és lábát szorosan összekötötték, és a rácshoz láncolták őket. Hatalmas lakattal biztosították, hogy meg ne szökhessenek.

– Szép álmokat! – mondta búcsúzóul az idősebbik katonára, maró gúnnyal a hangjában.

Nem szóltak egymáshoz, bár mindketten tudták, hogy a másik is ébren van. Dubhe agyában egyre csak az járt, hogy Selvába viszik őket, a rabszolgapiacra.

Selva a szülővárosa volt. Ott kezdődött minden. Tudta, hogy édesanyja már nem lakik ott, egy másik férfival él Makratban, és egy textilüzletet tartanak fenn. De még így is sok ember maradt a faluban a régiek közül: legjobb barát-nője, Pat, aztán Mathon, az első szerelme, na meg Gornar szülei. Tudta, senki nem ismerheti fel az álcázott külsejével, meg aztán lassan tíz éve, hogy eljött. Az a Dubhe, aki önfeláldozóan játszadozott a társaival az erdőben, már különben is a múlté. Nem létezik többé. Csak a bűn terhe nem lett könnyebb. Mély sebet ejtett rajta, hogy a szülővárosa kitagadta és száműzte őt. Soha be nem gyógyuló sebet.

Hiába volt fáradt, nem tudott elaludni. Hallotta, amint Theana halkán térdre borul és homlokát a padlóhoz érinti. Imádkozott, mint minden éjjel. Halk mormogását néha nehéz, mélyről felszakadó sóhajok szabdalták.

Dubhe hiába fülelt, nem értette a litániát. Egy szót mégis sikerült elcsípnie: *Thenaar*. Theana mélységes tisztelettel és hittel ejtette ki száján az imádság szavait. Istenéhez könyörgött.

Dubhe hátrakötözött kezét egy másodperc alatt átbújtatta a lába alatt, és már ugrott is. Theana láncát erősen a torkához szorította. A lány panaszosan felnyögött.

– Mit motyogsz itt magadban? – Dubhe szava majd elfűlt az elfojtott dühtől.

Theana rémulten bámult rá, és csak tátogott, levegő után kapkodva. Dubhe enyhített a szorításon, de csak annyira, hogy lélegezni tudjon.

– Azt mondtad Thenaar? Az ő nevét mormogtad magadban?

– Engedj el! – mondta a varázslónő, és szemében nem félelem, hanem meglepetés tükröződött.

– Előbb magyarázatot követelek!

Dubhe tele volt kétséggel. Lehet, hogy Theana a Gyilkosok Testületének kémkedik? Azért jött vele, hogy visszavigye magával a Házba? Lehet, hogy egy árulóval van dolga?

– Ő az én istenem – válaszolta szinte gőgösen.

Dubhe újra megszorította a láncot a nyakán és a fülébe sziszegte: – Áruló!

Theana arca lilává változott, szinte fuldokolt.

A szektában töltött idő, a sok rettegés emléke most újult erővel tört elő belőle. Elengedte a láncot. Rájött, hogy ha Theana a Testület kéme lenne, biztosan elővigyázatosabban viselkedne. Na, de akkor miért Thenaart imádja?

– Ajánlom, hogy meggyőző legyen, amit mentségedül mondasz! – mondta fenyegetően a levegő után kapkodó lánynak.

Theana köhögve lebukott a szalmával borított padlóra, de Dubhe azonnal felrántotta a fejét.

– Thenaar egy ősi koboldistenség, Shevraar.

– Ezt én is tudom.

A fiatal varázslónő még néhányszor mély levegőt vett, majd folytatta:

– Az idők folyamán a kultusz megkopott, ahogy Thenaar neve is. Lassacskán Shevraar imádása elvesztette jelentőségét, majd néhány eretnek követője vérengző szektává nyomorította az egykor nagyszerű vallást. Istenük nevében gyilkolnak, de csak a sötét és pusztító oldalát ismerik el. Thenaar nagyszerűségét, méltóságát és végtelen szeretetét pedig elfeledték.

– Kímélj meg az elméleti fejtegetésektől! Inkább azt mondd el, ki vagy és mi a célod!

Theana felfogta végre, mire akar kilyukadni Dubhe.

– Azt hiszed, én is közülük való vagyok? Azt hiszed, azért jöttem veled, hogy eláruljalak? Azt hiszed, hogy én is ezt az abszurd vallást követem? – kérdezte a lány hihetetlen komolysággal, már-már sértődötten. – Te sem vagy külön, mint a többiek, akik megölték az apámat.

Dubhe értetlenül nézett rá:

– Miről beszélsz?

– Persze, te nem értesz a varázsláshoz... Ezért azt sem veheted észre, hogy az én praktikáim mások, mint a többieké. Én a valódi Thenaar papnője vagyok. Apám volt az utolsó követője, aki még ismerte az ősi szertartásokat. A Gyilkosok Testülete mindig is ellenségének tekintette, a múlt elsöpredő maradványának, ezért üldözte őt. Pedig ő csak Thenaar szeretetét, nagyságát, isteni természetét méltatta. Képességét, hogy teremtsen és átformáljon. Természetesen azt is hangoztatta, hogy a Testületben eretnek szertartásokat üznek, hogy teljesen félreértelmezik az ősi vallást, és nyíltan szembeszállt velük.

Dubhe nem egészen értette, miről beszél a lány. Theana folytatta:

– Thenaar hatalmának a segítségével sikerült a te pecsédet is elhalványítani. Apám tanított meg a titkos és hatalmas erejű varázslásokra.

– Azt akarod mondani, hogy amit a Testületben művelnek, az nem a valódi Thenaar-kultusz?

Theana a fejét csóválva válaszolt:

– Az egy eltorzult, perverz rítus. Semmi köze az igazi valláshoz. De azt neked is tudnod kell, hogy Nihalt maga Shevraar avatta papnővé, ezt a világot pedig ő mentette meg.

Dubhe a rácsnak vetette a hátát. Az egész olyan abszurd. Emberek azért gyilkolják halálra egymást, hogy bebizonyítsák istenszeretetüket? Még nem volt meggyőzve, ezért újabb kérdéssel fordult Theanához.

– Akkor sem értem, miért fohászokdsz a jelenlétemben Thenaarhoz, amikor tudod, hogy engem a Testületben majdnem elpusztítottak.

– Jól mondod. A Gyilkosok Testülete a bűnös. És Thenaarnak semmi köze a Gyilkosok Szektájához. Thenaar hite egészen más elveken alapszik.

Dubhe gúnyos mosollyal nézett a lányra.

– Akkor tehát azért vagy velem, hogy mindent elrendezz? Hogy kipróbáld a saját ősi hited hatékonyságát? Hogy mennyire áll ellen a Testület erejének?

Theana értetlenül nézett. Nem fogta fel, hova akar kilyukadni útitársa.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. Én csak gyakorlom, amit az apámtól tanultam.

– Hja! – kacagott fel Dubhe.

– Miért nevensz?

– Elég mulatságos, hogy épp veled kell végrehajtanom a küldetést, aki annak a lehetetlen istenségnek vagy a megveszekedett híve!

Theana sértődötten nézte Dubhét.

– Én nem vagyok fanatikus. Ne keverj össze azokkal, akik a tiszta és nemes vallást egy értelmetlen halálkultusszá alacsonyították!

– Pedig amikor imádkozol, éppúgy nézel ki, mint a Testület papnői. Ha láttad volna őket, megértenéd, miről beszélek.

Theana hűvös tartózkodással nézte Dubhét.

– Az én imádságom nem hasonlíthat az övékéhez. Te, aki ott jártál, ezt jobban tudhatnád nálam.

Dubhe a rácson túli világra meresztette a szemét. De csak mély sötétséget látott.

– A te vallásodnak köszönhetem, hogy most itt vagyok, és hogy egy szörnyeteg lakik bennem. Elképzelni sem tudod, milyen szenvedés és küzdelem ez nekem. Ide vezet a te hited. Halálhoz és pusztításhoz. De legjobb esetben is csak valami nyomorúságos vigaszt nyújt, amire csak a gyengéknek van szüksége.

– Te csak a dolgok egyik oldalát tapasztalhattad meg a Testületben – vetette ellen hevesen Theana. – Az én igazi hitemnek semmi köze a halálhoz. Az élet lüktet benne. Ez a hit segítette apámat és engem a száműzetés éveiben. És te is ennek köszönheted, hogy a pecséted okozta szenvedést enyhíteni tudom.

Dubhe úgy tett, mint aki nem hallja a lány szavait, és folytatta.

– A papok egyre csak azt hajtogatják, hogy ismerik a világ lényegét, a dolgok értelmét. Ennek a jegyében ölnek. Én

viszont csak zűrzavart látok magam körül. Az élet egy nagy káosz.

Theana békével szemlélte Dubhét, nem tűnt haragosnak sem.

– Ez csak azért van, mert még nem találtad meg az utadat. Dubhe dühösen visszavágott:

– Mert te igen!

Theana nagyot nyelt.

– Azt nem mondtam. De tudom, hogy létezik saját utam.

Mély csönd ereszkedett közéjük. Dubhe az égre emelte tekintetét. Nézte a milliárd fénylő pontot, a szenttelen hideg csillogást, és arra gondolt, milyen érinthetetlen, milyen fenséges ez a ragyogás.

– Mikor szökünk meg? – kérdezte váratlanul Theana.

– Most nem. Épp a küldetésünk célja felé haladunk, Napföldre. Három nap múlva Selvába érünk, majd onnan megszökünk. Kényelmesebb szekéren haladni, vagy nem?

– De igen, csak...

– Kezdem összeszedni magam. Ne félj, nem esik bántódásunk. Nem engedném.

Theana lesütött szemmel, aggodalomtól összeszoruló szívvel ült.

– Köszönöm... Amikor a pataknál utánam kiáltottál, felfogtam, hogy miattam teszed. És később is – Theana szava elakadt. Nem tudta folytatni. A fejét még lejjebb hajtotta.

Dubhe testén valami érthetetlen érzés futott át Theana kendőzetlen vallomása hallatán. Pár pillanatig képtelen volt felelni.

– Nem csak érted tettem.

– De miattam vágtak fejbe!

Dubhe nem mondott ellent, ez végül is igaz volt.

– Ígérem, többé nem fordul elő – szedte össze magát a varázslónő –, nem akarok a terhedre lenni.

Dubhe földre szegezett szemmel hallgatta. Nem gondolta, hogy a dolgok kettejük közt valaha is rendeződnének, de határozottan értékelte Theana őszinteségét.

– Kár ennyit fecsegni, inkább aludjunk! – mondta, és már be is vackolódott a szekér egyik sarkába a szalma közé. Theana pár pillanat múlva ugyanezt tette.

